

Lekció: 1 Ján 5: 1-13   Textus: 1 Ján 5:4

Elég rég volt, ugye, hogy itt gyűlhettünk össze? Immár a harmincvalahányadik istentisztelet, és már-már kialakult a kis gyülekezetünknek egy bizonyos rutinja, megszokása is...még akkor is, hogyha sajnos olyan a jellege a gyülekezetünknek, hogy sokan jönnek-mennek, mint például a Németh család, vagy a Berta család. Na de attól, hogy most ismét itt vagyunk...attól még nem minden a régi. Tehát addig, amíg beszélnünk kell arról, hogy hogyan jövünk be, hogyan megyünk ki, hogyan ülünk, hogyan énekelünk...stb....addig nem lehet „normálisnak” nevezni a jelenlegi helyzetet. De...áprilishoz képest biztosan haladásnak, akár kis győzelemnek is lehet nevezni...

De épp ez gondolkoztatott el...mikor lesz minden a régi? Másképpen fogalmazok: Mikor leszünk megelégedve? Ismét másképp teszem fel a kérdést: hogyha ez egy kis győzelem? Akkor mi lesz a végső győzelem? Mi a végső célja a gyülekezetnek...az egyháznak? Az a végső cél, hogy minden templomot megtöltsünk? Hogy a vendéglőkké, könyvtárakká, múzeumokká alakított templomokat visszaalakítsuk templomokká? Hogyha a politikusok többsége keresztyén lesz, és olyan döntéseket hoz, ami Istennek tetsző? Hogyha a keresztyén hit és vallás ismét többségi lesz Hollandiában? Európában? A világon? Vagy akkor éri el végső célját az egyház, hogyha minden igazságtalanságot sikerül eltörölni? Vagy akkor, hogyha a földi mennyországot sikerül elérni?

Mert a felolvasott igeversben János apostol igenis győzelemről, és pedig a világ feletti győzelemről beszél. A hit, amely legyőzi a világot. Felfoghatatlan nagy kijelentés ez. Az ember szinte beleszédül, ha fel akarja fogni azt, ami ebben az igeversben áll. Ezt az igerészt olvasva az ember valami ilyesmire gondolhat: egy olyan harcra, melyből az egyik fél győzedelmesen kikerülve világalomra tesz szert. Viszont az, amiről János apostol itt beszél, nem éppen erről szól. Nem éppen olyan világ feletti győzelemről van szó, mint a napjaink akciófilmjeiben. Egy más győzelem az, mint amit mi emberi gondolkodással váránk.

Nem tudom, valakinek eszébe jut-e, hogy pont ugyanez a félreértés történt meg Jézus életében is. Bevonult Jeruzsálembe, és királyként ünnepelték, Dávid király utódaként köszöntötték, azt gondolták róla, hogy Ő fogja legyőzni Izrael összes ellenségét, kiűzni a rómaiakat, helyreállítja a templom dicsőségét, és újra megerősíti Izrael országát, és végre igaz lesz az, amit Ézsaiás próféta könyvének vége ígér, hogy minden nép tekintete Jeruzsálem felé fordul, és a világ minden népe Izrael Istenét fogja imádni. Ezeknek az embereknek csalódnium kellett Jézusban. Nem olyan király volt, mint várták. Nem olyan fegyvere volt, mint várták, és végül, nem olyan győzelmet aratott, mint várták.

Ennek ellenére, Jézus királyi volta valós, Jézus győzelme is, és éppen ezért, valós az a mérhetetlen nagy fegyver, amit az ő nevét viselőknak, a keresztyéneknek adott a kezébe, jobban mondva a szívébe. És ez a hit. A győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk! Értsük jól tehát: a hitünk győzedelme ténylegesen a világ fölött van! Ez azt jelenti, hogy a hitnek ténylegesen köze van a világhoz, és annak minden nehézségéhez, gondjához, problémájához. Vagyis, a mi keresztyén hitünk nem egy olyan valami, ami a földtől távol, valami messzi szellemi szférában lenne. Tehát

a hitünk nemcsak vasárnapi, vagy templomi, aminek nincsen köze ahhoz, ami az embert napról napra, óráról órára foglalkoztatja. A gond az, hogy ilyen, a földi élettől elrugaszkodó hit is van, és sajnos tényleg sok ember elválasztja egymástól a hitéletet és az evilágban való életet. Azt tartja, hogy a hit csak majd a túlvilági ügyek elintézéséhez szükséges, de ha az evilági ügyek intézéséről van szó: ehhez már nem hit kell, hanem meggondolás, értelem, ügyesség, ravaszság, pénz!

Sosem felejttem el azt, amit az egyik koreai lány mesélt, amikor rákérdeztem, hogy milyen ott náluk a vallásos élet. Igaz, hogy meglepett, hogy azt mondta, nagyon sok a keresztyén Koreában, viszont amit ezután mondott még inkább meglepett. Amikor rákérdeztem, hogy ő hívő keresztyéne, azt válaszolta: hát, meg vagyok keresztelve, de gondolom, hogy majd ha öreg leszek, akkor fogok majd hinni, akkor majd elkezdek foglalkozni a hittel, hiszen úgyis arra lesz jó, hogy elintézzem a túlvilági ügyeimet.

Hát, először is...legyen szó saját halálunkról, vagy a végidőről, és Jézus Krisztus visszajöveteléről...bármelyik jönne előbb...egyik sem köteles arra várni, hogy kellőképpen felkészüljünk. És ezért kell nekünk az itt és most-ban feltenni ezt a kérdést: Készen állok-e a Teremtőm elé állni? Augusztinus is hasonló kérdésekkel és gondolatokkal küszködött. Tőle maradt fenn az a híres mondás, imádság, abból az időből, amikor nagyon csapongó életet élt: „*Istenem, tisztíts meg! De még nem!* – Még nem...előbb engedd, hogy élvezzem a fiatalságomat, és mindent, ami azzal együtt jár – és hogyha „kiélveztem magam” – akkor aztán nekiláthatsz dolgozni rajtam, megtéríteni, formálni, késszé tenni az örökkévalóságra. Ha valaki így gondolkozik, akkor nagyon éles kritika és bírálat érheti Jézus szavaiból: „*Bolond, még az éjjel kikéri a te lelkedet*” - tehát az Istennel való találkozás nem lehet halogatás tárgya, hanem inkább tegnap, mint ma, inkább ma mint holnap kell, hogy megtörténjen.

De vizsgáljuk csak meg tovább, hogy milyen is ez a hit, amely annyira győzedelmes lehet, hogy a világ minden nehézségénél erősebb. Először is azt hallottuk tehát, hogy a hit ehhez a világhoz tartozik, olyan dolgokra is vonatkozik, melyek az emberek mindennapjait illetik. Mert csak az ilyen hit tud erőt, életerőt adni annak a betegnek, aki már napok, hetek óta az ágyat nyomja, és nem lát kiutat a betegségéből. Csak az ilyen hit tud reményt adni annak az embernek, aki családjá megélhetéséért aggódik. Csak az ilyen hit tudja tovább éltetni azt az embert, aki szerettét veszítette el. Csak az ilyen hit segít továbblépni annak az embernek, akinek bizonytalan a jövője.

Ez tehát az első: a győzedelmes hit olyan hit, amelynek köze van az emberek mindennapi gondjaihoz is. Másodszor ezt hallottuk: a *mi* hitünk, amely legyőzi a világot. Miért olyan fontos kihangsúlyozni éppen azt, hogy a *mi* hitünk? Az apostol rögtön meg is magyarázza, hogy mit ért ez alatt. Azt kérdi: ki az, aki legyőzi a világot? És választ is ad: az, aki hiszi, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia! És ez a második döntő pont. Az elmúlt hónapokban rengeteget tárgyaltak keresztyének, különféle felekezetekben a „*hogyan*” kérdéstről. Hogyan kereszteljünk Korona időben? Hogyan Úrvacsorázzunk? Hogyan üljünk? Hogyan énekeljünk? Énekeljünk-e egyáltalán? – és nagyon remélem, hogy bárki, aki csak részt vett ilyen vagy ehhez hasonló vitákban, rádöbönt arra, hogy számos olyan dolog van az egyház életében, ami másodlagos fontosságú, de van néhány

olyan dolog, amiben semmiképp nem szabad kompromisszumot kötni – melyek közül ez biztosan az egyik. A **mi hitünket** – **ez jellemzi**: hinni azt, hogy Jézus Krisztus Isten Fia – ezt volt a korai keresztyének jele is – a Hal – ICHTYS – Iesus Christus Theou Hüiosz Szotér – Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó.

Miért olyan fontos ez? Egyszerű a válasz, mégis megdöbbenően hathat: azért, mert hinni a világot teremtő, kormányzó és fenntartó mindenható Istenben még nem elég! Igen, jól hallottuk. Hogyha csak a teremtő, világot kormányzó és fenntartó mindenható Istenben hiszünk, ez még nem elég. Jakab apostol szerint ezzel még igazán nem értünk el semmit. Hiszen ezt mondja Jakab: *Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek.* Jakab szerint tehát csak attól, hogyha az ember az Úr Istenben hisz még nem sokkal több az ördögöknél. És biztos, hogy nem ez az a bizonyos „mi hitünk”, amelyről János apostol is beszél. Az ilyen hitnek tényleg nincs nagyon sok köze az éléhez. Mert a hit csak akkor jelent győzelmet a világ fölött, hogyha Jézusban, mint Isten fiában való hit!

És ez azért rendkívül fontos, mert nekünk nem egy olyan Istenben kell hinnünk, aki tőlünk, és a világ gondjaitól távol, a mennyben van, és majd gondja lesz arra, hogy az életünk után örök győzelemben legyen részünk. Egy olyan Istenben szabad és kell hinnünk, aki Jézus Krisztusban közel jött hozzánk, akinek nemcsak arra van gondja, hogy a földi életünk után legyen részünk győzelemben és boldogságban, hanem arra is, hogy már most győzedelmeskedjünk a világ összes gondja felett, és már most boldogok lehessünk.

És éppen ezért, a hitünk is csak akkor lehet győzedelmes, hogyha ebben a Jézus Krisztus által személyes Istenben hiszünk. Isten nemcsak a világ Istene, hanem az én Istenem, és a Te Istened! Krisztus nemcsak a világot mentette meg, hanem engem és téged is személyesen! Az a hit, amely győzedelmeskedik a világ fölött nem csak úgy általában „a hit”, hanem a mi hitünk.

Gondoljunk csak vissza az emberekre, akik egészségi, családi gondokkal küszködnek, akik szenvedélyek rabjai, akik a saját és családjuk megélhetéséért rettegnek, akik gyászolnak. Hogyha Jézus valóban Isten Fia, akkor egy dolog bizonyos: ezek az emberek nincsenek magukra hagyva szenvedésükben, hanem a hatalmas Isten Jézus Krisztusban testvérük lett. Még a legkétségbeejtőbb helyzetben is mondhatják, és mondhatjuk mi is: Isten már felvett engem az Ő örök tervébe és gondolatába. A legnagyobb nyomorúságunknál is erősebb a hitünk.

És ez a másik irányból nézve is érvényes. A legnagyobb világi örömnél is erősebb a mi hitünk. Ez pedig azt jelenti, hogy a mi győzedelmes hitünk nem engedi, hogy az életünk legboldogabb perceiben elbizakodottak legyünk. Nem engedi, hogy annak, hogyha egészségünk van, anyagi javaink vannak, nyugaljunk, biztonságunk van, akkor ez elbizakodottá tegyen minket. Nem engedi, hogy a jólétünket túlértékeljük. Emlékeztet arra, hogy hitünk még ennél is nagyobb ajándék és örömforrás.

De mielőtt a *mi hitünk*ké válhatna, előbb az *én személyes hitemmé kell, hogy váljon.* És a világ feletti győzelem az *én* feletti győzelemmel kezdődik. És épp ezért használ Jézus a Máté 16 szerint

annyira világos beszédet: *Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelkében kárt vall?* – vagyis ez igazán perspektívába helyezi a világ feletti győzelmet...hiszen az az én feletti győzelemmel kezdődik...és Jézus pontosan tudja, hogy miről beszél, mert neki emberként és meg kellett küzdenie ezzel a kísértéssel, amikor a Pusztai megkísértése alatt a Sátán megmutatta neki a világ összes királyságát, fejedelemségét – és azt mondta: Mind neked adom, hogyha csak leborulsz engem...

De Jézus megmutatja nekünk a helyes sorrendet: **nem – előbb megváltoztatom a világot...vagy megvárom, hogy a világ körülöttem változzon meg, s aztán majd meglátjuk tovább...**Vagyis nem: *Istenem, adj meg nekem mindent, teljesítsd minden vágyamat, add, hogy nyugalomban, békességben éljek, egy olyan világban, amelyet én akarok...*és hogyha mindez megtörtént...akkor változtass meg engem is...tisztíts meg...de még ne most. Előbb tedd rendbe a világot...

Nem tudom, testvéreim, ti is sóhajtottatok-e így a elmúlt hónapokban: *Bárcsak minden a régi lenne!* – Igen? És? És akkor mi lesz? Akkor már elértük a végső célt? Akkor már megállhatunk, mert itt van már a Kánaán? Megnyertük akkor a világot? **VAGY** észrevesszük-e végre, hogy Isten már most kezünkbe adta azt a fegyvert, mely ténylegesen legyőzheti a világot...Isten Fiában, Jézus Krisztusban való hitet. És amikor azért imádkozunk, hogy Isten munkálkodjon a Szentlelkével bennünk, akkor valójában ezt is kérjük: *Istenem...látom, hogy mennyi nyomorúság, igazságtalanság, szenvedés van a világban...és olyan szívesen segítenék...olyan szívesen munkálkodnék én is a Te országodban...de nem tudok...csak akkor, hogyha előbb Te munkálkodsz énbennem.* És akkor azért imádkozol, hogy Isten adjon neked erőt ahhoz, hogy már most, ebben a jelenvaló világban az eljövendő Világ alkotmánya szerint (Szeretet Nagy Parancsolata) élhess.

Ez a győzedelmes hit...amely biztosít engem személyesen arról, hogy nekem is helyem van abban az Országban...és már most annak az Orzágnak törvénye szerint élhetek. Nem az én erőmből, nem az én érdememért, hanem azért, mert a döntő győzelmet Jézus már kiharcolta a keresztfán, amikor azt mondta: *Elvégeztetett!*

Ennek a Jézusnak a szavai adhatnak nekünk boldog előre tekintést az eljövendő Ország felé. És ami az itt és most-at illeti...hát kezünkben van az a fegyver, mely földi szenvedést és boldogságot egyaránt legyőz: a Benne való hit. – aki így biztat minket: *Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot. Őt áldjuk ezért örökké. ÁMEN*

Kegyelmes Istenünk, mennyei Édesatyánk, köszönjük Neked ezt a tudatot, hogy örök életünk van, nekünk, akik hiszünk egyszülött Fiadban, Jézus Krisztusban. Ez a tudat az, amely igazán bearanyozza életünket. Hálát adunk neked azért, hogy minden egyes istentiszteleti alkalmat te azért adsz nekünk, hogy emlékeztess erre az örömuzenetre. Most is, úgy gyűjtöttél össze minket

házaiba, hogy mindannyiunk lelkében olyasmi honol, amit te látsz legjobban. Te tudod azt, hogy ki-ki közülünk milyen gondolatokkal tele érkezett színed elé. Te tudod azt, hogy ki-ki közülünk miért tartozik hálával, mitől fél, mihez kér Tőled segítséget, vagy éppenséggel milyen kérdésekkel küszködik, melyre tőled vár választ. Arra kérünk, hogy senki se menjen most úgy haza közülünk, hogy ne kapta volna meg éppen azt, amire a legnagyobb szüksége van. Istenünk, vágyunk a Veled való együttlétre, vágyunk arra, hogy érezzük, tudjuk és higgyük azt, hogy közöttünk vagy. Ezért, most arra kérünk, hogy küldd Szentlelkedet közénk. Tedd olyanná istentiszteletünket, hogy benne minden szem rád figyeljen, minden fül rád hallgasson, és minden szív neked nyíljon meg. Segíts, hogy igazán tudjuk befogadni igédet, így tégy minket egy gyülekezetté, a te nagy családdá.

A hitünk győzelmet ad, ezt a tudatot ébresztetted bennünk Szent Igéddel, mindenható Istenünk! Hála legyen neked azért, hogy Jézus Krisztusban már ez a győzelem biztos. Ő már legyőzte a világot, és a halált, és minket is részesít ebben a győzelemben. Köszönjük, hogy Jézus Krisztusban te is közel jöttél hozzánk, és nem engedted azt sem, hogy mi távol legyünk tőled, hanem egyfolytában magadhoz vonsz minket. Köszönjük neked, hogy így vonsz magadhoz mindenkit közülünk, akik a világ nehézségeivel küszködnek, félelemmel, betegséggel, gyásszal, nyomorúsággal. Engedd, hogy megértsük, és tapasztaljuk, hogy a Krisztus győzelme, és a mi hitünk sokkal erősebb ezeknél. Köszönjük, hogy magadhoz vonod azokat is közülünk, akiknek öröme van, akik egészségnek örvendenek, akiknek megadod a családalapítás örömét, és reménységgel nézhetnek a jövőbe. Add, hogy ők is megtapasztalják, hogy a Krisztus győzelme és a mi hitünk, még ezek fölött is áll, és az a boldogság, amit e világon éreznek csupán elővetíti azt a boldogságot, amit te tartogatsz számunkra. Arra kérünk, Istenünk, hogy erősítsd bennünk a hitet, és segíts minket, hogy ez a hit ne csupán a templom falai közé szoruljon, hanem életünk minden egyes napjában valóság legyen. Te add, hogy olyan legyen az a mostani istentisztelet, mint az egyházunknak a szíve, amely az életet adó vért, a hitet pumpálja gyülekezetünk, egyházunk minden tagjába. Ehhez nekünk is erőt adj, hogy azt, amit itt kaptunk, tovább vihessük, és másoknak adhassuk. Így tedd a mi életünket győzedelmessé, Jézus Krisztus nevéért kérünk, hallgasd meg ezt a közös imánkat, valamint a lelkünk csendjében, magunkban mondott könyörgéseinket is.